

кото са стоѣше да земе воденчярътъ уемъ и го приспиваше на куповача, комуто и казваше: »земе това за да го дадешъ на воденчяра за уемъ, да не давашъ отъ купеното. « Тѣй правѣше тойзи човѣкъ, колчимъ продадеше жито, а неговитѣ съсѣди му завиждахъ и много са гнѣвахъ, като му думахъ: »ти са намѣри сега единъ правъ човѣкъ да истѣкмишь вѣчь всичко! « За това го и нарѣкохъ на присмѣхъ, *Кутялку*. Но той имъ са отговаряше кротичко: »вѣй недѣйте са смѣсва на моето имане, а глѣдайте себе си; това е моя работа, и азъ щѣ си го давамъ на куповача, комуто продамъ жито; защото азъ не съмъ го купувалъ, но си е мой трудъ на рѣцѣтъ ми. Това е Божя дарба и Богъ е благословилъ, посѣяното ми, та станало; защо да дава отъ купеното и на воденчяра? « (добъръ умъ, наистина; но защо не сж всичкитѣ житопродавци все като тогова човѣка?!) «

И кога отиваше на пазаря, най-напрѣдъ неговото жито ще са продаде; всѣкій са надварѣше да купи отъ него, а отъ друга стрѣна и житото му бѣше добро; защото Богъ бѣше го благословилъ и за неговитѣ ниви зла година небиваше; а когато не идяше на пазаръ, всѣкій отъ гражданитѣ питаше за него: гдѣ е *Кутялку*, думахъ, защо не доде днесъ на пазаръ? да не бѣде боленъ, или да не е умрѣлъ? а неговитѣ съсѣди отговаряхъ сърдито: »че таквозъ добро умира ли! него болѣсть го нехваща догдѣто знае магійтъ; той ни е примамилъ всичкото изобиліе. « И тѣй винаги роптаяхъ върху му, присмивахъ му са и на криво го глѣдахъ.

Веднѣжъ удари силенъ градъ въ оная окръжностъ, дѣто всичкитѣ сѣидби са повредихъ; само надъ неговитѣ нивя, га че ли е имало покривъ, та ни една нива не уби градътъ; а то бѣше отъ Бога да видятъ другитѣ та да разумѣятъ, какво онзи човѣкъ билъ праведенъ. Тогава рекохъ всичкитѣ: »*Кутялку*, *Ку-*